

O prepovedi.

(Najvišjega sodnijskega dvora določba od 26. aprila leta 1881 št. 4689, s katero se je odločba nadsodnije v Gradci od 9. decembra 1880, št. 13145, potrdila in odlok okrajne sodnije v Litiji od 20. avgusta 1880, št. 6697 odstranil.)

M. B. pravi: Z dekretom rudarskega društva v Z. od 16. junija leta 1873 sem bil imenovan dninarskim mojstrom (Schichtenmeister) pri rudokopu v Z. z letno plačo 1000 gld. in s pravico do penzije po istih določbah, kakor veljajo za c. kr. uradnike.

Kakor se v vseh javnih listih bere, je društvo na akcije v T. rudokop v Z. kupilo in se v resnici že vse pripravlja, da bi se kup dejansko izvršil.

V tem slučaju bi nehalo društvo v Z. in s tem moja služba pri rudokopu v Z. in bi jaz imel pravico penzijo zahtevati.

Služim že čez 10 let, torej spada po štatutih za c. kr. uradnike 375 gld. letne penzije name.

Društvo v Z. je po temeljnih gorske postave osnovano in vsak deležnik je za dolžnosti društva po deležih in ne osobno odgovoren. Če torej ti deleži na drugo društvo preidejo, bil bi jaz v nevarnosti, svoje pravice do penzije zgubiti.

Prosim torej na podlagi gori navedenega in priloženega dekreta za prepoved na kupnino v znesku 7500 gld., katero ima izplačati društvo na akcije v T. društvu v Z.

Prva sodnija je to prepoved dovolila.

Proti odloku sta se obe društvi pritožili na višjo sodnijo in v rekurzih tajili, da bi bil rudokop v Z. prodan društvu v T.

Nadsodnija v Gradci je z odločbo od 9. decembra 1880, št. 13135, odbila rekurz društva v T., ker rekurirani odlok ne zadeva neposredno društva v T., tako da se mora ta rekurz po dvornem dekretu od 25. junija 1789, št. 1026 smatrati samo za nedopustljiv protest.

Gledé na rekurz društva v Z. je pa nadsodnija odstranila prvosodnijski odlok iz naslednjih razlogov:

Iz dekreta od 17. junija 1873 se sicer razvidi, da ima M. B. pravico v tistih slučajih, kakor c. kr. uradniki od države, od rudarskega društva v Z. zahtevati penzijo; M. B. pa ni dokazal, da je ta pravica že v moč stopila, ker se samo na javne liste sklicuje, kateri so prodajo naznanili. Dalje se sklicuje na svoj dekret, s katerim pa ni dokazano, kdaj ima M. B. pravico penzijo zahtevati; zaradi tega ta dekret po §. 284 s. r. ni tako pismo, na podlagi katerega bi se prepoved dovoliti smela, slednjič tudi ni dokazana nevarnost izgube.

Proti tej odločbi se je M. B. pritožil na najvišjo sodnijo in je priložil cirkular društva v T., s katerim se občinstvu naznanja, da je društvo v T. rudokop v Z. kupilo.

Najvišje sodišče je z določbo od 12. maja 1881, št. 5762 drugosodnijski odlok potrdilo iz uzroka, da ni M. B. dokazal nikake nevarnosti izgube.

Ugovor „rei judicatae“ ni opravičen tedaj, če se nova tožba ne opira na pravni naslov, na katerega se je opirala prejšnja tožba.

Glavna podvzetnika Prospero Otavi in Anton Avico sta meseca septembra 1871 nekoliko železniške črte od Šenpetra do Reke prepustila postranskemu podvzetniku Mihui Osani, da jo s svojimi delavci izzida.

Pozneje se je Miha Osana sprl s svojimi delavci ter pobegnil, tako da sta morala glavna podvzetnika tudi na Osanovej črti delo zopet prevzeti.

Batisto Moine je med mesecem septembrom Osanove delavce z živžem preskrboval. Ko je Osana delo zopet iz svojih rok odložil, imel je Moine pri delavcih iskati vsega skupaj 261 gl. 49 kr. Svoj račun je predložil blagajniku glavnih podvzetnikov, nekemu gospodu Ferariju, ter ga prosil, da naj delavcem toliko odbije, da bode njegov, Moine-jev, račun poravnan. Omenjeni blagajnik je menda pri poznejših izplačevanjih tudi v istini vsakemu delavcu odtegnil znesek, katerega je bil Moine-ju dolžan.